

PR. HARALAMBOS
PAPADOPOULOS

Dumnezeu și singurătatea

Traducere din limba greacă:
protopresbiter dr. Gabriel Mândrilă

editura
Σοφία

București

CÂNTĂREAȚA UMBRELOR

O fată frumoasă. Păr lung, ochi migdalați, buze cărnoase, mâini fine cu degete lungi, asemenea unor harpe de îngeri. Chipul ei – o lună plină. Făptura – plină de lumină, învăluită de o melancolie dulce ce se pierdea ușor în fundalul peisajului. Decentă, măsurată, însetată de viață.

Întreg satul vorbea de frumusețea ei. Mai ales tinerii. Femeile o admirau, bărbații o doreau. Ea dădea impresia că mintea-i era altundeva. Un dor îi chinuia sufletul, asuprindu-i visele.

Muzica. Aceasta-i furase inima. O adora. De mică putea prinde sunete pe care ceilalți copii nu le percepeau. Cel puțin nu în felul ei. Vorbea și scria cu ajutorul sunetelor. Ritmul îi inunda viața. Își corecta textele scrise cu ecourile cuvintelor. Munții, copacii,

vietățile, toate îi vorbeau în vibrații și note muzicale. Simțea din freamătul trupului fiecărui om ce dor mocnea înăuntrul său. Pentru Lidia nu exista viață departe de ritmuri și sunete. Toate erau un odeon cosmic. Un sunet original care se răsfrângea în tot ce o înconjură. Greu de înțeles pentru oameni. Mai ales pentru tatăl ei.

În anul acela termina școala. Își dorea foarte mult să-și continue studiile. Să plece din sat. Să ajungă studentă într-un oraș, să studieze la Conservator. Vise mărețe... Totuși se prezentase destul de bine la examenele finale. Aștepta cu neliniște rezultatele. Tatăl său nu era de aceeași părere. Nu dădea un ban pe asemenea nerozii, după cum le numea el.

– Să termini școala și să mă ajuți la cultivarea pământurilor! Avem nevoie. Dacă vrei să rămâi acasă și să ai din ce trăi, o să lași aiurelile și muzica și o să vii cu mine la câmp, la animale. Altminteri, o să pleci de acasă. Să te duci să te măriți! N-o să-ți plătesc studiile ca s-ajungi o cântăreață de cabaret. Cu cât mai repede o să-ți întrec cap și o să dai uitării universitățile,

cu atât mai bine o să ne înțelegem noi doi. Altfel, să te pregătești de măritiș. O să te ia cineva cu stare care va putea să aibă grijă de tine. S-aveți din ce trăi. Eu la universități și Conservator n-am să te trimit. Nu fac din tine o desfrânată. Ai priceput? Altcumva, nu ne va fi bine împreună.

Asemenea vorbe necruțătoare și amenințări auzise de mic copil. De multe ori o lovise cu ură. Pentru că o auzise cântând. Însă ea nu putea să pună capăt cântecului, muzicii. Nu din încăpățânare. Pur și simplu nu se putea împotrivi propriei firi. Era viața ei. Felul în care comunica cu lucrurile și cu oamenii – cu existența însăși.

Mai ales în zilele de vară se adunau copiii din apropiere în marea curte a casei lor. Ea lua o coadă de mătură ruptă în două. Și un capăt îl învelea într-o pânză, improvizând un așa-zis microfon. Urca pe treptele verandei ca s-o vadă toți și începea să cânte cu toată ființa ei. Era în stare să țină ceasuri întregi microfonul de lemn în mână și să cânte. Glasul ei liniștea și cele mai tulburate minți. Aveai impresia c-o să-și dea sufletul

cântând. Ea, dimpotrivă, căpăta viață. De ziceai că printre sunete și ritmuri o apucase pe poteca ce ducea la Dumnezeu. Exista un foc ascuns în pieptul ei ce te făcea să simți că avea să aprindă întreg pământul.

Doar tatălui său nu-i putea aduce liniștirea. Întreaga lume își afla împăcare. El se înfură și devenea atât de agitat, că era gata s-o înece în abisul său întunecat. Cu cât o auzea cântând, cu atât își ieșea din fire și-și făgăduia că mai bine o îngroapă în casă de vie decât să facă din ea o cântăreață.

De-ar fi trăit mama ei! Poate că lucrurile ar fi stat altfel. Dar a plecat repede. De-abia ce și-o amintea. Dulce și frumoasă. Nu a făcut față asprimii tatălui. A murit de cancer la plămâni. Avusese atâtea înăuntrul ei căroră nu putuse să le dea glas... Doruri nemărturisite i-au bătut trupul. În câteva luni s-a stins. Mama cu siguranță ar fi sprijinit-o. S-ar fi mândrit cu ea. S-ar fi bucurat de bucuria ei. I-ar fi dat putere și îndrăzneală ca să-și trăiască visul. Acum era singură.

Câte rude și prieteni, vecini și cunoscuți nu au încercat să discute cu el în speranța că își va schimba părerea!

– Bre, de ce-i faci asta fetei? De ce vrei să distrugi un asemenea talent? Nu vezi că-i o artistă înnăscută? E păcat, să știi! Ești nedrept.

El, nimic. Cum nu se poate mai încăpățânat. Până și preotul enoriei a încercat să stea de vorbă cu el ca să-l facă să-și schimbe părerea. Să-și bage mințile în cap. Să lase copilul în pace ca să-și împlinească visele.

– Bine, dar ești orb? Nu vezi că fata are un dar de la Dumnezeu? E mare păcat să stricăm planul lui Dumnezeu și mai ales să îngropăm harismele pe care El ni le-a dat! Cine ești tu să te pui opreliște voilor Sale? Să știi că iei asupra ta un mare păcat. Asemenea copii aduc binecuvântare caselor. În loc să te bucuri, ești plin de resentimente, te înfurii și-ți blestemi fata. Să-ți fie rușine!

Nimic, nici un cuvânt nu era în stare să-i înmoaie cruzimea. Să-i lumineze beznă pe care o ascundea în sine. De ce oare se înăsprise atât de tare? De ce nu putea să se bucure de frumusețea vieții?

Sătenii spuneau că și el avusese un tată necruțător. Iar cei mai curajoși, chipurile, cărora nu le păsa de bele-

le și scandaluri, mai aruncau din când în când și câte-o vorbă grea. Spuneau că tatăl său îl siluia în magaziile fabricii pe când era un copil. Însă nimeni în societatea închisă și dominată de teamă a satului nu găsisese curajul de a-i denunța tatăl și de a-l ocroti pe copil. Cu toții știau, dar nimeni nu vorbea. Ca să scape de ce e mai rău, copilul fugi, odată ce crescui, în munți. La oi. Nu cobora în sat decât de nevoie. Doar după ce s-a căsătorit cu răposata sa soție și i-au dat naștere Lidiei, a început să petreacă mai mult în sat. La cafenele nu ieșea. Nici nu avea prea multe legături cu consătenii. Prefera locurile pustii și viața solitară. De altfel, viața nu se purtase prea bine cu el ca să și-o dorească.

– Lidia, Lidia, ce ne promiți? se auzi glasul fetelor la ușa ei. Se ridică din pat și alergă să le deschidă.

– Ce-ați pățit de dimineață? Ce să vă promit și de ce?

– S-au afișat rezultatele și ai intrat la facultate.

Picioarele i se tăiară. Ochii i se întunecară. Trupul i se crispă și simți că nu are aer.

– Vorbiți serios, fetelor, nu glumiți?

– Ne arde dis-de-diminează de glume? Îmbracă-te și hai cu noi să vezi! Ai luat o medie mare. Vei intra sigur unde vrei. Visul îți va deveni realitate.

La auzul cuvântului „vis” nu mai rezistă. Se prăvăli în brațele fetelor. Adeseori nu este ușor să-ți înfrunți visele. Mai ales când știi că pentru împlinirea lor e nevoie să lupți cu tine însuși și cu cele mai cumplite frici ale tale.

– Lidia, stai pe picioarele tale! Dacă am fi știut că o să leșini, nu ți-am mai fi spus. Să te fi dus și să fi văzut singură. Haide, ridică-te, nu ne băga în sperieți! Sau poate că nu te bucuri...

– Ah, fetelor! Nu e că nu mă bucur. M-am bucurat, și chiar foarte tare. Dar sunt clipe când bucuria te umple de atâtea responsabilități, te cheamă să iei decizii atât de mari, că simți cum te scufunzi.

– Da, dar astăzi se deschide o ușă în fața ta ce te va ajuta să-ți îplinești visele. Ceea ce ți-ai dorit dintotdeauna.

„Vreau... Ce importanță are ce vreau?” gândi în sinea sa. În urechile ei răsună glasul răgușit al tatălui: „Nu-ți face speranțe! N-ai s-ajungi